



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Ing. L. D.**

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Hudečkem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osob

zúčastněných

na řízení:

1) J. K.

2) V. K.

3) Česká telekomunikační infrastruktura a.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje

sídlem Olšanská 2681/6, Žižkov, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2018, č. j. MSK 28969/2018, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce a D. D. se domáhali společnou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 21. 3. 2018 zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Třinec (dále jen „speciální stavební úřad“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. MěÚT/47345/2017, kterým speciální stavební úřad dodatečně povolil žadateli J. K. podle § 129 odst. 2 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavbu příjezdové komunikace v katastrálním území Nýdek. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a společně s ním navrhli také zrušit prvostupňové dodatečné stavební povolení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
2. Žalobní námitky lze podle jejich obsahu rozdělit do 3 relativně samostatných žalobních bodů. V prvním z nich žalobci protestovali proti závěru žalovaného, podle kterého jelikož je stavba příjezdové komunikace již realizována, nelze srovnávat řízení o povolení stavby s řízením o dodatečném povolení stavby a stavební úřad již přezkoumává jen to, zda stavba není v rozporu se zájmem společnosti a nemá kompetenci k tomu, aby poskytoval ochranu právům, k jejichž porušení již došlo. Podle žalobců by v řízení o dodatečném povolení stavby měly být jednak zkoumány požadavky a nároky, které zákon klade na stavební povolení a minimalizovány tak již vzniklé zásahy do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Žalobci poukázali na to, že již od začátku namítali, že dodatečným povolením stavby příjezdové komunikace dojde k poškození jejich stavby a že žadatel je schopen si zajistit příjezd přes jiné své pozemky. Předmětná příjezdová komunikace přitom neslouží jiným uživatelům než žadateli. Ve druhém žalobním bodě žalobci protestovali proti závěru žalovaného, podle kterého neprokázali vznik reálného ohrožení studny a poukázali na doložené stanovisko hydrogeologa Ing. R. P. Ph. D., který upozorňoval na nebezpečí sesuvu horniny na pozemku žalobců, na kterém se dotčená studna nachází. Ve třetím žalobním bodě vyslovili žalobci nesouhlas s tvrzením žadatele, že příjezd na jeho pozemek nelze zajistit jiným způsobem. V této souvislosti vyslovili názor, že pokud by probíhalo „regulérní“ stavební řízení, řešila by se v něm otázka, zda příjezdová komunikace ve

Shodu s prvopisem potvrzuje

stávající trase je právě tou nejvhodnější a zda účelu sledovaného stavbou nelze dosáhnout jiným, pro ostatní účastníky méně zatěžujícím, způsobem.

3. Usnesením ze dne 10. 5. 2018, č. j. 22 A 9/2018 – 21, krajský soud řízení částečně zastavil ve vztahu mezi D. D. a žalovaným, a to pro nezaplacení soudního poplatku. Řízení nadále pokračovalo mezi stávajícím žalobcem a žalovaným.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí. Nezpochybnil, že pro dodatečné povolení stavby musí být splněny stejné požadavky a nároky, jaké jsou kladeny na samotné povolení. V řízení o dodatečném povolení stavby je však hodnocen soulad již reálně existujícího stavu s podmínkami stanovenými v § 129 odst. 3 stavebního zákona. Hodnocen je tedy současný stav a nikoliv případné další záměry stavebníka a jejich budoucí hypotetické dopady. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobce v řízení neprokázal vznik reálného ohrožení jejich stávajícího zdroje vody již existující stavbou komunikace. Předložené stanovisko Ing. R. P., Ph. D. se vyjadřuje k možným vlivům případných budoucích stavebních a terénních prací nad rámec stavby komunikace, přičemž míra přetížení svahu, např. pojezdem stavebních mechanismů, není nijak vyjádřena a pohybuje se toliko v rovině spekulací. Dále žalovaný popřel tvrzení žalobce, že se nevypořádal s námitkou vybudování možné alternativní komunikace a odkázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které se s touto námitkou vypořádal.
5. V průběhu řízení oznámily na výzvu krajského soudu 3 subjekty uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, že budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k věci se však ke dni vyhlášení rozsudku nevyjádřily.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že přezkoumávané řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 24. 9. 2014 doručením žádosti stavebníka J. K. speciálnímu stavebnímu úřadu. Podle údajů v žádosti se jedná o příjezdovou komunikaci šířky 3 metry a délky 176 metrů a jejím účelem mělo být zajištění obslužnosti v žádosti označených nemovitostí. Speciální stavební úřad oznámil přípisem ze dne 15. 6. 2015 zahájení řízení, nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 16. 7. 2015 a poučil dotčené orgány a účastníky, že mohou závazná stanoviska, námitky a případně důkazy uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Své námitky proti dodatečnému povolení stavby uplatnil ve stavebním řízení žalobce (společně s D. D.) a poukazoval v nich na nebezpečí ohrožení studny na jejich pozemku, který sousedí se stavbou komunikace. Své obavy z ohrožení studny následně doložili stanoviskem hydrogeologa společnosti GEOoffice, s.r.o., který definoval rizika spojená s povolenou stavbou příjezdové komunikace. Konkrétně zmínil rizika spojená s pojezdem a provozem stavebních mechanismů po dobu stavby i po jejím ukončení a se stavebním zářezem s odlehčením paty svahu, která ve stanovisku rozvedl. Z uvedených důvodů tak podle stanoviska vybudování a provoz komunikace představuje reálné a nevyhnutelné riziko pro stávající vodní zdroj na pozemku žalobce. Popsaná rizika (zákal ve vrtech, uzavření či otevření puklin v jiných horizontech provázených ztrátou vody, deformace nebo přestřižení pažnice při pohybu svahu) nejsou na území Moravskoslezských Beskyd podle stanoviska výjimečnými jevy a zejména v oblastech náchylných ke svahovým nestabilitám je nezbytné s nimi kalkulovat. Doporučuje proto příjezdovou komunikaci

vybudovat v jiné části pozemku, zejména umožňuje-li to samotná velikost a dispozice pozemku stavebníka s tím, že respektováním tohoto doporučení se může předejít následným sousedským sporům a řešení škod. Žadatel o dodatečné stavební povolení doplnil podklady o stanovisko znalce RNDr. M. K. ze dne 5. 10. 2016, který měl v roce 2006 projektovat vrtanou studnu na pozemku žalobce. Znalec konstatoval, že stavba komunikace je umístěna cca 5 metrů od hranice pozemku, a protože se v případě sporné komunikace nejedná o veřejnou komunikaci s trvalým provozem, nevztahuje se na ni limit 12 metrů vzdálenosti od silnice. Zvodněná vrstva puklinového typu je zde velmi vydatná a není proto důvod uvažovat o jejím omezení, či snížení vydatnosti vlivem pojezdu několika málo nákladních aut. Podle znalce srážkové vody z pozemku žalobce vsakují na tento jeho pozemek, případný povrchový odtok je směrem ke sporné komunikaci a případné erozní splaveniny z cesty nijak neovlivní vodou pozemky žalobců a nebudou kontaminovat vrtanou studnu. Stávající vrtaná studna je hluboká 26 metrů a je vystrojena pažnicí, která odolává běžným tlakům geologického podloží. Jako její projektant potvrdil, že podobné studny fungují i při větší blízkosti od příjezdové cesty již řadu let a není s nimi žádný problém. Jak šterkový obsyp pažnice, tak i manipulační šachtice chrání vlastní studnu před poškozením. Pokud by podle znalce během doby, kdy bude komunikace využívána k přejezdu nákladních aut, došlo k uváděnému možnému poškození studny a nebo zárubnice (což předem vyloučil), je možné pažnici případně i vyměnit za odolnější, a to na náklady investorů. K úplnému zničení vrtané studny v této vzdálenosti a za předpokládané frekvence provozu na této komunikaci podle znalce dojít nemůže a znalec nezná ze své praxe ani jeden takový případ. Znalec uzavřel, že pojezd nákladními auty zde bude sporadický a pouze po dobu výstavby rodinných domů, takže v žádném případě nepůjde o trvalý provoz s velkou zátěží na vozovku a její okolí.

7. O žádosti rozhodl speciální stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím tak, že jí vyhověl a stavbu komunikace dodatečně povolil (jednalo se o v pořadí druhé rozhodnutí, když v prvním případě bylo rozhodnutí speciálního stavebního úřadu zrušeno v odvolacím řízení žalovaným). K namítaným možným škodám odkázal speciální stavební úřad na stanovisko odboru životního prostředí a RNDr. K. Speciální stavební úřad se také zabýval stanoviskem GEOoffice, s.r.o. a konstatoval, že obavy ze sesuvu v dané lokalitě nejsou možné, protože odvolatelé postavili 3 vedlejší stavby přímo nad břehem potoka. Také riziko svahové nestability je podle speciálního stavebního úřadu minimální z důvodu, že terénní práce již proběhly, byla provedena spodní část stavby a chybí provedení 2 vrstev drtě. Pojezd po komunikaci bude sporadický a nejde o trvalý provoz s velkou zátěží. K tomu dojde v případě stavby dalších domů na navazující zastavitelné ploše. Protože je stavba komunikace již užívána, považoval speciální stavební úřad riziko vzniku škody vyčíslené na 250 000 Kč za irrelevantní s tím, že další škody na investicích se mohou projevit, ale nemusí. K námitce vedení příjezdové komunikace jinou trasou uvedl, že posuzuje podanou žádost a není příslušný určovat stavebníkovi, aby daný problém řešil jinou trasou komunikace.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce (společně s D. D.) odvolání, ve kterém namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože se speciální stavební úřad nevypořádal se všemi jejich námitkami. Dále odvolatelé namítali, že předmětná příjezdová komunikace nezajišťuje dopravní obslužnost k rodinným domům čp. X, X, X a X, protože vlastníci domu čp. X i odvolatelé jako vlastníci domu čp. X mají každý svůj vlastní sjezd na tuto obecní komunikaci zkolaudován a dále, že nebyla vyvrácena jejich oprávněná obava, že

zatěžování dodatečně zkolaudované cesty těžkými nákladními mechanismy bude mít nepochybně negativní vliv na jejich studnu. Hrozí objektivní možnost škody ve výši cca 250 000 Kč a současně znehodnocení několika milionové investice odvolatelů. Objekt zásobovaný studnou je rodinným domem pro celoroční užívání, přičemž na pozemku odvolatelů se jiný zdroj pitné vody nenachází. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 174/2014 -59 a ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 As 58/2013 – 215 pak vyslovili názor, že by se speciální stavební úřad měl u staveb již provedených bez stavebního povolení zabývat tím, zda dodatečným povolením stavby nebudou dotčena práva jiných účastníků řízení a zejména pak, zda obecný zájem na dodatečné povolení stavby převládá, nebo lze účelu sledovaného stavbou dosáhnout jiným, pro ostatní účastníky méně zatěžujícím způsobem.

9. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a citaci dotčených zákonných ustanovení zdůraznil, že se v případě povolování staveb a dodatečného povolování staveb jedná o dva zcela odlišné režimy. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zřízením stavby bez stavebního povolení došlo k nevratnému zásahu a určitá práva, povinnosti, či právem chráněné zájmy již ošetřit nejde. Je proto nutné vycházet z reálného stavu věci a rozlišit podmínky stavebního řízení a řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním (bez ohlášení nebo v rozporu s ním). Řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona není podle žalovaného „pravým“ stavebním řízením a výsledkem není stavební povolení. K námitkám žalobců ohledně možnosti dopravy k nemovitosti stavebníka jinou cestou žalovaný odkázal na vyjádření Městského úřadu Třinec, odboru dopravy zn. MěÚT/36853/2017/Do/Ba, ze dne 4. 8. 2017. Ve vztahu k obavě odvolatelů, že zatěžování dodatečně zkolaudované cesty těžkými nákladními mechanismy bude mít nepochybně negativní vliv na jejich studnu, žalovaný uvedl, že se speciální stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabýval hodnocením vlivu na studnu odvolatelů a vycházel přitom z vyjádření GEOoffice, s. r. o. a rovněž ze stanoviska RNDr. M. K., CSc. Nad rámec odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolatelé ani v průběhu stavebního řízení, ani v rámci podaného odvolání, ničím nedoložili vznik reálného a nevylučitelného ohrožení pro stávající zdroj vody tj. studny, ani oprávněnost své obavy, že zatěžování dodatečně zkolaudované cesty těžkými nákladními mechanismy bude mít nepochybně negativní vliv na jejich studnu, a to v průběhu více jak tří let od podané žádosti. Fotografie založené ve spise rovněž podle odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrzují názor stavebníka, že pozemek, na kterém se sporná studna nachází, je jen mírně svažité a že nedošlo k žádnému pohybu svahu pozemku ani k jakémukoliv poškození vrtané studny. Přihlédl také k tomu, že stavební práce na rodinném domě započaly již v roce 2010 a odvolatelé neměli k provádění stavebních prací, a tedy k užívání cesty nákladními automobily, žádné námitky. K namítanému nebezpečí vzniku škody pak žalovaný zopakoval právní názor, podle kterého se v řízení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad zkoumá pouze soulad stavby s veřejným zájmem a nezabývá se otázkami souvisejícími s ochranou vlastnických či užívacích práv fyzických nebo právnických osob. Ani v případě „řádného“ stavebního povolení přitom není jeho předmětem posouzení, zda v důsledku realizace stavby může dojít ke vzniku škody na sousedních pozemcích. Samotná námitka, že povolením stavby může dojít ke vzniku škody, proto podle odůvodnění napadeného

rozhodnutí nemůže mít v tomto řízení za následek zamítnutí žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení.

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
11. Předmětem přezkoumávaného stavebního řízení je rozhodnutí o dodatečném povolení stavby příjezdové komunikace, která byla v době zahájení řízení již z větší části postavena bez příslušného územního rozhodnutí.
12. Podle § 129 odst. 3 věty první stavebního zákona v rozhodném znění lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) (*t. j. stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním*) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
13. V řízení před správními orgány i krajským soudem nebylo sporné, že předmětná stavba příjezdové komunikace byla prováděna bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu. Za klíčovou je v dané věci třeba považovat otázku, zda byly splněny podmínky pro rozhodnutí o jejím dodatečném povolení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, resp. zda žalobce žalobními body závěr stavebních úřadů o splnění podmínek účinně vyvrátil.
14. Se žalobcem lze obecně souhlasit potud, že při dodatečném povolování stavby nelze akceptovat mírnější kritéria než při „řádném“ územním či stavebním řízení. Skutečnost, že stavba byla realizována bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, je třeba chápat jako projev porušení stavební kázně a řízení o dodatečném povolení stavby nelze vnímat jako únikovou cestu z kritérií stanovených pro získání územního rozhodnutí (stavebního povolení) a prostředek obcházení stavebního zákona. Má-li právní předpis určité požadavky na rozhodnutí v situaci, kdy žadatel postupoval v souladu se zákonem, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010 – 99 nebo ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 As 58/2013 – 215; veškerá rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto v rozsudku odkazováno, jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Proto nelze souhlasit s právním názorem žalovaného vysloveným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se v případě řízení o dodatečném povolení stavby a „řádného“ stavebního (územního) řízení jedná o „dva zcela odlišné režimy“ a že v řízení o dodatečném povolení stavby zkoumá stavební úřad pouze, zda stavba není v rozporu se zájmy společnosti, resp. s veřejným zájmem. Takový závěr neodpovídá § 129 odst. 3 stavebního zákona ani uvedené judikatuře správních soudů.
15. Přestože krajský soud shledal uvedený právní názor žalovaného jako nesprávný, není to v tomto případě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž v průběhu stavebního řízení svůj nesouhlas s dodatečným povolením stavby odůvodňoval toliko obavou z ohrožení studny na pozemku v jeho spoluvlastnictví a žádné jiné skutečnosti významné z hlediska § 129 odst. 3 stavebního zákona, se kterými by byl

stavební záměr v rozporu, netvrdil. Přestože se podle přesvědčení krajského soudu jedná o námitku, která mohla mít význam při rozhodování stavebních úřadů o vydání dodatečného stavebního povolení, speciální stavební úřad i žalovaný se s touto námitkou přes shora uvedený právní názor vypořádali. Jejich odůvodnění je v tomto směru sice stručné, nikoliv však nepřezkoumatelné. Stavební úřady měly v řízení k dispozici dvě protichůdná odborná stanoviska a v rámci odůvodnění svých rozhodnutí dostačujícím způsobem vysvětlily, z jakých důvodů opřely svá rozhodnutí právě o odborné stanovisko znalce RNDr. K., který zejména s ohledem na umístění studny a další okolnosti související s její stavbou (vystrojení pažnicí, která odolá běžným tlakům geologického podloží, šterkový obsyp a manipulační šachtice, která by měla chránit vlastní studnu před poškozením) obavy z jejího zničení či kontaminování vody negoval. V odůvodnění svých rozhodnutí oba stavební úřady rovněž dostačujícím způsobem vysvětlily, z jakých důvodů nepovažují rizika vyplývající z odborného stanoviska GEOoffice, s. r. o. za důvodné. Nutno dodat, že po porovnání žaloby s odvoláním žalobce se podává, že žalobce v žalobě z větší části opakuje své odvolací námitky, aniž by reagoval na to, jakým způsobem se s nimi žalovaný vypořádal v odvolacím řízení. Žalobce sice v žalobě namítl nesprávnost závěru žalovaného o tom, že neprokázal vznik reálného ohrožení jejich studny, omezil se však na zopakování stanoviska hydrogeologa společnosti GEOoffice s. r. o., které se ani k závěrům znalce K., natož žalovaného, nevyjadřuje a konkrétně brojil pouze proti závěru žalovaného učiněného z fotografie (ohledně svažitosti terénu). Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí však nosným bodem pro závěr, že by k poškození studny či kontaminaci vody dojít nemělo, bylo odborné stanovisko znalce K., proti kterému žalobce v žalobě nijak konkrétně nebrojí. V této souvislosti považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že soudní řízení správní nepředstavuje pokračování správního řízení v režimu úplné apelace, ale jedná se o přezkum pravomocného správního rozhodnutí. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS: *„Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nabrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“* V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016 - 21 pak uvedl, že: *„Správní soudnictví je vybudováno na prioritě přezkumu zákonnosti posouzení věci (questiones iuris) s tím, že soud nemá při své činnosti nabrazovat činnost správního orgánu. V tomto ohledu je třeba též poukázat na zásadu odbornosti a specializace výkonu veřejné správy, a to i při rozhodování o právech a povinnostech adresátů veřejnosprávního působení. Právě při zjišťování a vyhodnocování faktů případu by se měla projevit odborná specializace a oborová zkušenost personálního aparátu správních orgánů. Dalším argumentem pro zdrženlivější přístup správních soudů (projev doktríny tzv. judicial self-restraint) při zjišťování a přezkoumávání skutkového stavu je i to, že se v případě kontroly zákonnosti individuálních správních aktů přezkoumává již věc pravomocně rozhodnutá (byť správním orgánem).“* Pro soudní přezkum (nejen) skutkových závěrů správních rozhodnutí je tak určující především obsah a kvalita žalobních bodů a k jejich zpochybnění (vyvrácení) zpravidla nepostačuje opakované posunování stanoviska ze správního řízení, pokud žalobce současně konkrétně nebrojí proti důkazům a závěrům, o které správní orgány své rozhodnutí opřely. Po přihlédnutí ke shora uvedeným judikatorním názorům dospěl krajský soud k závěru, že žalobci se žalobními body nepodařilo zpochybnit, či vyvrátit skutkové či právní závěry žalovaného a

odůvodnění napadeného rozhodnutí přes shora uvedené nedostatky při konfrontaci se žalobními body ob stojí.

16. Jako nedůvodný shledal krajský soud také poslední žalobní bod, ve kterém žalobce poukazoval na jiné možnosti trasy příjezdové komunikace, kterými by došlo pro ostatní účastníky k méně zatěžujícím účinkům. I pro územní řízení totiž platí, že pokud předložená žádost zákonná kritéria splňuje, správní orgán rozhodne o umístění stavby, jinak žádost zamítne. Jakékoliv změny mohou vzejít pouze od žadatele. I v případě, že existuje více variant řešení, přičemž ta varianta, která je obsažena v žádosti, je z hlediska určitých ukazatelů (např. zájmu konkrétních účastníků) nejméně výhodná, ale i přes tuto relativní „nevýhodnost“ vyhovuje požadavkům stavebního zákona a jiných právních předpisů, je správní orgán povinen návrhu vyhovět. Nedisponuje totiž žádným právním nástrojem, kterým by „donutil“ žadatele přijmout jinou variantu řešení. Uvedený právní názor vyslovil zdejší krajský soud již v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 22 A 2/2010 – 84 a přestože se soudní přezkum týkal řízení podle bývalého stavebního zákona číslo 50/1976 Sb., účinného do 31. 12. 2006, jsou citované závěry plně využitelné také v poměrech řízení (jak územního, tak o dodatečném povolení stavby) podle stavebního zákona z roku 2006 (účinného od 1. 1. 2007) a krajský soud neshledává důvody postupovat v této věci jinak.
17. Z důvodů rozvedených výše vyhodnotil krajský soud žalobu jako zcela nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (žalobcem a žalovaným) krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na procesní úspěch obou účastníků. Žalobce, který byl procesně neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádnému z účastníků řízení proto nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim krajský soud neuložil žádnou povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. (pouze jim umožnil uplatňovat svá práva v řízení před soudem) a současně krajský soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jim bylo možné výjimečně právo na náhradu nákladů řízení přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 29. března 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu